

**ΜΠΑΛΟΥΚΛΙΩΤΙΣΣΑ ΠΟΛΙΤΙΣΣΑ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΠΗΓΗ ΖΩΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΙΑΣΕΩΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ**

- **Η αεί ζώσα και αναστημένη εμπειρία της εκ νεκρών Αναστάσεως Ιησού Χριστού ως βίωμα της Πολίτικης Ρωμηοσύνης επί τας πηγάς των υδάτων» της Ζωοδόχου Πηγής στο Παλαίφατο Καστρομονάστηρο της Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας διά της ενήδονης γραφής του εμφιλόσοφου Μητροπολίτου Πέργης Ευαγγέλου και του Αλεξάνδρου Μωραϊτίδη**

Ως «Πηγή Ζωαρχίας» του τηλαυγέστατου Σταυραναστάσιμου Φαναρίου και της ευλαβεστάτης Πολίτικης Ρωμηοσύνης χαρακτηρίζει ο πολίος και εμφιλόσοφος Πατριαρχικός Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος με την ενήδονη και μυσταγωγική γραφή του, το παλαίφατο και περίπυστο καστρομονάστηρο της Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας, της άλλως καλουμένης «εξωκαστρινής», όπου ωσάν εν κιβωτώ αχειροποίητω ενυπάρχει το ιαματικό «αείζων ύδωρ» της θεομητορικής Ζωοδόχου Πηγής διά της οποίας ξεδιψά το του μαρτυρικού Φαναρίου έμψυχο σώμα και οι ανθιστάμενοι μέσα στον ιστορικό χωροχρόνο βλαστοί της Πολίτικης Ρωμηοσύνης.

Μυρίπνοα τα εαρινά άνθη και εμπεποτισμένα με το ευώδες μύρο της Αναστάσεως του Πρωτοτόκου εκ των νεκρών Θεανθρώπου Ιησού Χριστού περικοσμούν την εφέστια και χαριτόβρυτη εικόνα της Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας κατά την Παρασκευή της Διακαινισίμου Εβδομάδος και ιδιαζόντως κατά την μεγάτιμη ιερά πανηγυρική και θεσπέσια εορτή της Μπαλουκλιώτισσας Πολίτισσας Παναγίας, της όντως Ζωοδόχου Πηγής, η οποία μυσταγωγείται εν μέσω της ευχαριστιακής συνάξεως της Κυριακής των Μυροφόρων, όταν άπασα η της Βασιλευούσης Πολίτικη Ρωμηοσύνη αδιαλείπτως μέσα στον χωροχρόνο από περάτων συναρθροίζεται και συγκροτεί το μυστήριο της Θεομητορικής εορτής όπου η Μεγαλόχαρη Μπαλουκλιώτισσα ως «Πηγή Ζωαρχίας» ζωογονεί τον Φαναριώτικο Πατριαρχικό Κλήρο και τον πάνυ ευσεβή λαό της θεοτοκοβάδιστου και θεοτοκοσκεπάστου Θεοτοκουπόλεως Κωνσταντινουπόλεως.

Ο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας μυσταγωγός του αδύτου και «αεί φαίνοντος» Φαναρίου, Μητροπολίτης Πέργης Ευάγγελος μυσταγωγεί το μυστήριο της εξωκαστρινής Μπαλουκλιώτισσας Παναγίας γράφοντας τα κάτωθι θεσπέσια: *«Έξω από την Πύλη της Σηλυβρίας και μέσα στο είναι της Ρωμηοσύνης. Η Κυρία μιάς ιερής αυτόπολης με τους ζώντες και τους αναπανομένους της. Και η Επιστάτρια της ανθρώπινης μέριμνας με τους υγιείς και τους πένητές της. Όλα μέσα σ' ένα θείο ενδιαίτημα. Τη Μονή Μπαλουκλή. Το Μπαλουκλή. Προάυλιο κι αυτό του Φαναρίου. Η επέκταση της Αυλής του, μέσα στο κοινό αίθριο της Πόλης, όπου συναντιώνται και οι θεομητορικές προσωνομίες της, για να καλύψουν όλο το άγος των ανθρώπων της. Ανάμεσά τους και η Μπαλουκλιώτισσα...*

Πατούμε πάνω στην ακατάστατη μαρμαρόστρωση του περιβόλου της. Πάνω στις ιστορημένες εκκλησόπετρες του χώρου. Συναπτές χρονολογίες και ονόματα με σταυρούς, με ανθάκια και με σύμβολα, συντροφεύουν τις ψυχές. Ποιός ξέρει για ποιό σύνδεσμο αγάπης;

Ίσως για να φιλιωθούμε κι εμείς εξαρχής με το δέος της νέκρωσης και της αληθείας του. Μυημένοι ν' αντικρύσουμε και των Πατριαρχών τους τάφους. Μ' ένα λουλούδι κι ένα σταυρό στα χέρια. Σύμβολα πιστότητας στα σύμβολα του Γένους.

Από τα πρώτα ιστορήματα το Μπαλουκλή λειτουργεί σαν ένας απόηχος ιερών επινικίων και δοξασμένου χρονικού. Συναξάρι γραμμένο στη σκιά των κάστρων, αυτής της αταρίχευτης απολίθωσης του παρελθόντος...

Εαρινή η γιορτή της Μπαλουκλιώτισσας. Ύμνοι πασχαλινοί και λουλούδια ανοιζιάτικα, το χρώμα και ο ήχος της διακαινήσιμης ημέρας της. Όλα φρέσκα και ποτισμένα από Πηγή αστείρευτη. Σήμερα, κι από τα χέρια των Μοναζουσών. Απόκτημα του φυσικού της Ηγουμένου. Του Πατριάρχη Βαρθολομαίου.

Τί ημέρα μοσχοβολημένη αυτή η Κυριακή των Μυροφόρων στο Μπαλουκλή! Σμύρνα και αλόη η ευωδία που ξεπηδάει απ' τα τροπάρια κι από τον τόπο. Και τί Λειτουργία αυτή του Πατριάρχη με τη Σύνοδο! Λες κι ήρθαν να βαδίσουν πάνω στην αόρατη και μοναδική αορτή της αληθινής ζωής. Να διαβάσουν μαζί τη σελίδα από το Μεγάλο Νόμιμο της Μεγάλης Εκκλησίας. Να δεηθούν με την υγρή συνήχηση του υποχθόνιου θρύλου για την ανάπαυση πνευμάτων, για τη συνέχιση της αισιοδοξίας. Το πρώτο για τους πεθαμένους μας. Το δεύτερο, για μας.

Στο Μπαλουκλή γιορτάζουν όσοι θέλουν νάναι παρόντες στη ζωή. Όσοι θέλουν να ομορφαίνουν τη ζωή τους αγαπώντας. Είναι «ως αγαπητά τα Σκηνώματα» αυτά. Κι από την εποχή των Μυροφόρων μάς έμεινε ένα χρέος. Από την ώρα της συνεύρεσής τους για τη μεγάλη Πράξη. «Εις το ενταφιάσαι το Σώμα του Ιησού».

Μας έμεινε το άσυλο χρέος να σπογγίζουμε μέτωπα ιδρωμένα και να τρισαγίζουμε νεκρούς. «Εις το μύρισαι τον τόπον τούτον». Αλλά «και χαράν ενωτίσασθαι». Το Μπαλουκλή εκπροσωπεί την εξωκαστρινή Ρωμηοσύνη. Και η Μπαλουκλιώτισσα, είναι η εξωκαστρινή προστασία της. Βασιλικά και Ηγεμονικά τα βήματα που την επισκέφθηκαν από τον πέμπτο αιώνα. Και άπειρα τα ονόματα με τη σφραγίδα των δωρεών τους. Τα χείλη που δοκίμασαν το «εξάκουστον» αγίασμά της».

Η φιλόστοργη Μπαλουκλιώτισσα ως Πολίτισσα Μήτηρ εγκολπώνει «εν μητρικαίς αγκάλαις» τους ζώντες γέροντες στο ομώνυμο Γηροκομείο και τους κεκοιμημένους Ρωμηούς στο ομώνυμο Κοιμητήριο συν τοις Πατριάρχαις και Μητροπολίταις του Φαναριώτικου Θρόνου, που είναι ενταφιασμένοι στην παραδείσια αυλή της καθαγιασμένης Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής της. Απλόχερα προσφέρει το «αείζωον ύδωρ» αυτής στους κεκοιμημένους μέσα στην αγκάλη της και συνάμα το δωρίζει ως αντίδωρο ιάσεως στους ασθενείς του ομώνυμου πλησιόχωρου Νοσοκομείου, αλλά και στους από περάτων γης προσκυνητές της. Τα νάματα του θεομητορικού αγιάσματός της αρδεύουν την ζώσα και κεκοιμημένη Πολίτικη Ρωμηοσύνη, το πολυμαρτυρικό Φανάρι και την ανά την υφήλιο Ορθοδοξία, η οποία δοξολογικώς ευγνωμονούσα ψάλλει: «Χαίροις η ζωοδόχος πηγή, η αενάως αναβλύζουσα χάριτας, η βρύσις των ιαμάτων, η πάσαν νόσων ισχύν, ασθενή και φαύλην απελέγχουσα· τυφλών η ανάβλεψις και λεπρών θεία κάθαρσις· σθένος αρρώστων, παρειμένων ανόρθωσις, η πηγάζουσα, νοσημάτων παν φάρμακον, άπασι τοις προστρέχουσι, πιστώσ τω τεμένει σου, μέγα κοινόν ιατρείον, άμισθον όντως και έτοιμον, Χριστού Μήτηρ Λόγου, του πηγάζοντος τω κόσμω το μέγα έλεος». Επειδή δε το παλαιόφατο καστρομονάστηρο της Θεομήτορος Μπαλουκλιώτισσας είναι οντολογικώς το απόλυτο συνώνυμο της ιαματικής

Ζωοδόχου Πηγής ως «Πηγής Ζωαρχίας», η Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία ανυμνεί την Ζωοδόχο Μπαλουκλιώτισσα ψάλλουσα: *«Ο ναός σου, Θεοτόκε, ανεδείχθη παράδεισος, ως ποταμούς αειζώους, αναβλύζων ιάματα· ω προσερχόμενοι πιστώ, ως ζωοδόχου εκ πηγής ρώσιν αντλούμεν και ζωήν την αιώνιον· πρεσβεύεις γαρ συ, τω εκ σου τεχθέντι Σωτήρι Χριστώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών».*

Όταν ο εραστής της Πολίτικης Ρωμηοσύνης και των ιερωτάτων σεβασμάτων του ευσεβούς Γένους των Ρωμηών και του θεοτοκοσκεπάστου σταυραναστάσιμου Φαναρίου μνείαν ποιεί της περιωνύμου ιεράς Πανηγύρεως, της όντως παλλαϊκής συνάξεως της Μπαλουκλιώτισσας Ζωοδόχου Πηγής, όπου ζώντες και κεκοιμημένοι στο πλησιόχωρο κοιμητήριο εν τη Αναστάσει Χριστού κατά το πάλαι της πολυαρίθμου Ρωμηοσύνης και έτι νυν, συνεορτάζουν την «αείζωη χάρη» της, ανακαλεί τα περί των αρχαίων ημερών γλαφυρώς γραφόμενα του Στέλιου Μελαχροινού, ο οποίος αναφέρει: *«καλοστρωμένοι οι πανηγυριστές με τα φαγοπότια και τα μουσικά τους όργανα γιορτάζουν τραγουδώντας τη ζωή και το θάνατο... εδώ έσμιγε το γέλιο με το κλάμα, καθώς άλλοι κλαίγανε και μοιρολογούσανε αγαπημένο τους νεκρό και άλλοι αδειάζανε τα ποτήρια, το ένα κατόπιν του άλλου, για την αιώνια μνήμη και ανάπαυσή του».* Σε άλλο σημείο περιγράφει εν συνεχεία και το πολύχρωμο πλήθος των θαμώνων που ανάμεσά τους ξεχώριζαν τα χρόνια εκείνα οι όμιλοι των Ποντίων με τις μαύρες ομοίμορφες πατροπαράδοτες βράκες και τους συνοδεία Κεμεντζέ ιδιόρρυθμους και εντυπωσιακούς χορούς τους, προσαναφέροντας: *«Για το ιστορικό, θα πρέπει να αναφερθεί ότι στο πολυθρύλητο αυτό πανηγύρι διασκεδάζανε και τα μπακαλοτσιράκα των γνωστών παστουρματζίδικων της αγοράς των Μπεκιάρικων του Μπαλουκπαζάρι. Ξεριζωμένα σε μικρή ηλικία από τη γενέτειρά τους Καππαδόκες, πειθήνια στις διαταγές κάποιου θείου ή συγγενή τους, με μαλλιά κομμένα σύρριζα και ζωσμένα τη μακριά μπροστέλα από τσουβάλι, είχανε άδεια εξόδου αναψυχής μία και μόνη φορά το χρόνο! Η πανήγυρις της Ζωοδόχου Πηγής ήταν η μόνη γι' αυτά ημέρα λευτεριάς».*

Η Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή της Μπαλουκλιώτισσας Ζωοδόχου Θεομήτορος εορτάζεται πανορθοδόξως κατά την Παρασκευή της Διακαινισίμου δι' ιδιαίτερας ακολουθίας, την οποία συνέθεσε ο Νικηφόρος Κάλλιστος ο Ξανθόπουλος, αλλά και κατά την Κυριακή των Μυροφόρων τελείται Πατριαρχικό και Συνοδικό συλλεiturγο, οπότε αναπέμπεται πατριαρχική δέηση υπέρ αναπαύσεως των ψυχών των αιοιδίμων Οικουμενικών Πατριαρχών.

Νυν δε, ως γράφει ο Πανοσιολογιώτατος Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Παναγίας Τατάρνης Ευρυτανίας, Αρχιμ. π. Δοσίθεος, «ομιλησάτω Αλέξανδρος ο Μωραϊτίδης» περί της Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής, του Αγιάσματος και της πάλαι ποτέ πανδήμου Ιεράς Πανηγύρεως της Μπαλουκλιώτισσας ή της Ζωοδόχου Πηγής Μπαλουκλή, ο οποίος γράφει τα κάτωθι ενήδονα: *«Εξ όλων των αγιασμάτων της Βασιλευούσης το γνωστότερον, τιμιώτερον και αγιώτερον είνε το περίφημον «Μπαλουκλή», η Ζωοδόχος Πηγή. Επίσημον από των ωραίων βυζαντινών χρόνων, προσείλκυσε τον σεβασμόν των αυτοκρατόρων και εκράτνε την πίστιν διά των απείρων θαυμάτων του. Κατόπιν, εις τους δυστυχείς του έθνους καιρούς, περιέπεσε και αυτό εις αφάνειαν. Και ναός και αγίασμα και άλσος απώλοντο, έως ου επ' εσχάτων των ημερών, τη συνδρομή αυτών των κατακτητών, διά των λευκών μαρμάρων του γειτονικού τουρκικού νεκροταφείου, ανηγέρθη πάγκαλος ναός, εφυτεύθη άλσος βαΐων και κυπαρίσσων, μία δε μεγάλη ως λιμνίδιον μαρμαρίνη λεκάνη περιέλαβεν εις τα υπόγεια κάτω του ναού το σεπτόν αγίασμα, εις τα θαυματουργά νάματα του*

οποίου συντρέχουσι λαοί και έθνη. Έλληνες και Οθωμανοί, λαμβάνοντες τον αγιασμόν, και αιτούμενοι της Παναγίας της άλειπτον βοήθειαν.

Κείμενον έξω των χερσαίων τειχών, εν μέσω κήπων και δάσους, εις την ωραιότεραν από ξηράς τοποθεσίαν, αποτελεί τον προσφιλέστερον των Ορθοδόξων Χριστιανών περίπατον, εις το γαλήνιον τέρμα του οποίου ο ευλαβής οδοιπόρος αναπαύει ψυχήν και σώμα.

Από τούτο πάλιν το μέρος μέσα εις την χλόην των δένδρων και την δρόσον των κήπων θεωρείς τα νοσοκομεία των Ελλήνων και τα Ορφανοτροφεία των. Μεγάλα οικοδομήματα, καλώς συντηρούμενα υπό των πλουσίων εισοδημάτων του Μπαλουκλή και από τας μεγαλοδωρίας των ομογενών μας.

Τώρα φθάνομεν. Είμεθα εις την οδόν την άγουσαν πλέον κατ' ευθείαν εις Μπαλουκλή. Να μία μητέρα. Είνε φορτωμένη η πτωχή μ' ένα μέγα κυλίμιον. Και εις τας αγκάλας της κρατεί το παιδί της, τυλιγμένον, αόρατον, ασθενούν. Εις δε το καλάθακι εκείνο έχει τον ξηρόν άρτον της και μίαν χάσικην προσφοράν διά την λειτουργίαν. Φέρει και μίαν μεγάλη λαμπάδα διά την Παναγίαν. Πηγαίνει να ξενυκτήσει η κακομοίρα εις το Μπαλουκλή. Το έταξε. Όπισθέν μας ακκούομεν ζωηρά ποδοβολήματα και τριγμούς κυλιόμενων τροχών αμαξών και κάρρων. Είνε μακρά συνοδεία συναντηθέντων προσκυνητών οπού μεταβαίνουν εις το Μπαλουκλή, να προσκυνήσουν, να πίνουν αγίασμα. Υγιείς και νοσούντες. Πάσχοντες από διαφόρους νόσους. Πιασμένοι, πυρέσσοντες, δαιμονώντες, χωλοί, κουλλοί, τυφλοί και κωφοί. Ίσταμαι να προσπεράσουν. Το θέαμα είναι πολύ συγκινητικόν. Μου παρουσιάζει εις την ταραχθείσαν φαντασίαν μου σκηνήν των Ευαγγελίων, όταν ασθενείς και υγιείς συνέρρεον εις συνάντησιν του Ιησού, ιατρού ψυχών τε και σωμάτων. Όλοι αυτοί θα ξενυκτίσουν εις τον ναόν. Έχουν και τα σκεπάσματά των. Το έταζαν.

Να και δύο επαίται. Πηγαίνουν και αυτοί εις το Μπαλουκλή να ξενυκτίσουν. Ημπορεί οι ίδιοι να είναι και λωποδύται.

Ακούω τον ευφρόσυτον της πέυκης ήχον κ' αισθάνονται δρόσον δρυμόνος.

Εφθάσαμεν.

Άλσος εύσκιον περιβάλλει το ειρηνικόν μοναστήριον. Απαράλλακτα καθώς το περιγράφει ο ιστορικός Προκόπιος: «Άγχιστα δε πη των χρυσών καλουμένων πυλών, δάσος εκ κυπαρίσσων αμφιλαφές, λειμών τεθηλώς άνθεσι, παράδεισος ευφορών τα ωραία· πηγή αμοφητί βλύζουσα γαληνόν και πότιμον ύδωρ· ιεροπρεπή επιεικώς πάντα...».

Μέσα εις το άλσος αυτό ενυπάρχει το Κοιμητήριον των Ελλήνων, όπου τα κρύα μάρμαρα και τα πλέον κρύα επιγράμματα των κατανύγουσιν όμως τον ξένον. Διά μέσου πυκνοφύλλων βαΐων προχωρούμεν εις την πλακόστρωτον αυλήν. Εδώ κελλιά. Εκεί ο μαρμαρόκτιστος ωραίος ναός με τον μέγαν ασημένιον πολυέλαιον. Προ της εισόδου του γύρω - γύρω οι τάφοι των Πατριαρχών μαρμάρيني, υπό την σιωπηλήν σκιάν των βαΐων και κυπαρίσσων. Ιδέ σκαλιστούς σταυραετούς εις τας πλάκας και Πατριαχικάς μίτρας. Ιδέ σιωπηλά μάρμαρα και φλόαρα επιγράμματα.

Απ' εκεί η κάθοδος εις τον υπόγειον της Παναγίας ναόν, όπου το πολυθαύμαστον και θαυματουργόν Αγίασμα. Κατερχόμενα διά μαρμαρίνων κλιμάκων, αναγινώσκοντες τα επί τω κατέναντι μαρμάρων επιγράμματα.

Ιδού ο υπόγειος ναός.

Μικρός, μυστηριώδης σκιερός. Προ των αργυρών εικόνων καίουσιν άφθονοι λαμπάδες. Γεμάτος κόσμον. Και Χριστιανοί και Τούρκοι. Πολίτισσαι με τα τσεμπέρια των, και χανούμισσαι με τα σάλια των. Να και γυναίκες χωριανά της Προποντίδος με ιμάτια - βρακιά ποδήρη, ως άνδρες βρακοφορεμένοι από την μέσην και κάτω, ως ωραίοι γυναίκες από την μέσην κι επάνω.

Κατερχόμενος διά μαρμαρίνης κλίμακος, φθάνεις εις μίαν πύλην, δεξιά της οποίας είνε ζωγραφισμένη επί του τοίχου Εικών της Θεοτόκου, ενώπιον της οποίας ανάπτει ακοίμητος κανδήλα...

Διά της πύλης αυτής εισέρχεται πλέον εις το πολυύμνητον Αγίασμα του Μπαλουκλίου. Κατέναντι του μαρμαρίνου τεμπλέου.

Ευωδία λεπτή και δρόσος υγρά πληροί τον ναΐσκον. Ιδού προς δυσμάς όλος ο νάρθηξ μεταβεβλημένος εις μίαν μεγάλην μαρμαρίνην λεκάνην θολοσκέπαστον. Διαυγές ύδωρ άφθانون εντός σχηματίζει τεχνητόν πάλλευκον λιμνίδιον, ως τα εκ των πιδάκων. Χρυσή η Εικών της Παναγίας, η Ζωοδόχος Πηγή, εφάπτεται του κριερού νάματος. Εις δε το μαρμάρινον του λιμνιδίου χείλος χάλκινα κύπελλα κατά σειράν, δι' ων οι προσκυνηταί αντλούντες αγίασμα, πίνουν ακόρεστος, και λούονται ευλαβώς χείρας και όψεις και λαιμούς και κεφαλάς.

Αυτό είνε το Αγίασμα του Μπαλουκλή.

Είδες βεβαίως πολλάκις την εικόνα εις την εκκλησίαν, την παριστάνουσαν την Ζωοδόχον Πηγήν. Η σκηνή αυτή είνε αντιγεγραμμένη εις την εικόνα. Σκηνή ιερά, επιβάλλουσα, συγκινούσα. Σκηνή, την οποία σκιάζει ως από θυμιάματος νεφέλη, η πίστις και πληροί ευωδίας η χάρις της Παναγίας, μαρτυρουμένη ως χαρά εις τον τεθλιμμένον, και ως υγεία εις τον πάσχοντα. Εδώ μία χειρ κρατούσα το χαλκούν άντλημα και τείνουσα προς το νάμα. Εκεί όψεις νεαρά, δροσιζομένη από της Πηγής την θείαν δρόσον. Παρέκει γέρων χωλός, πίνων σιωπηλώς, πίνων ευλαβώς. Εγγύς εδώ ορθόδοξος διαβρέχει συγκεκινημένος τους οφθαλμούς του, οι οποίοι είνε κατακόκκινοι από την νόσον. Και παρά το πλευρόν του μωαμεθανός νίπτων το ωχρόν πρόσωπόν του, και αρμενία στάζουσα την θαυματουργόν δρόσον μέσα εις τα στήθη της. Η μητέρα αυτή προσπαθεί να λούση το παιδάκι της, το οποίον θαυμαστώσ ούτε κραυγάζει, ούτε κλαίει. Και εις όλα αυτά οι ιερείς με τα επιτραχήλια, ψιθυρίζοντες ευχάς, και γράφοντες ονόματα.

Εάν έλθης Παρασκευήν, δυσκόλως θα καταβής. Εάν έλθης κατά την πανήγυριν - την Παρασκευήν της Διακαινησίμου, ούτε θα προσεγγίσης καν εις την ιεράν περιοχήν του Αγιάσματος. Πληθυσμός αμύθητος οι προσκυνηταί, μυριάδες μυριάδων.

Έπιον και ελούσθην. Πόσον είνε κρύον και πόσον είνε καθαρόν το ύδωρ το άγιον! Λάμπει το νερόν και λάμπει το μάρμαρον υπό τον σκοτεινόν υπόγειον θόλον. Φρικίασις ελαφρά σχηματίζεται εις την ομαλήν επιφάνειαν του Αγιάσματος εκ των αντλούντων, και φρικίασις άλλη ιερά διατρέχει το σώμα και την ψυχήν του λουσιμένου και πίνοντος.

Ω μαρμαρένια βρύσις και μαρμαρένιο μου νερό! Πώς να σε χορτάσω γλυκύτατον νεράκι, το οποίον πάραυτα εξατμίζει η πίστις!

Έπιον άπαξ, δις, τρις, ακορέστος. Ελούσθην, εδροσίσθην δι' εν έτος, μου φαίνεται, δι' όλην μου την ζωήν. Επλήρωσα και μίαν φιάλην διά την μητέρα μου. Ας πih και αυτή η καυμένη, οπού τόσον παρακάλει διά τον ταδειδιώτην της...

Εκάθησα ώρας επί του μαρμαρίνου χείλους της δροσεράς πηγής του Αγιάσματος. Οι προσκυνηταί ολονέν προσήρχοντο, έπινον πλησίον μου, ελούοντο και ηγιάζοντο και ταρασσόντες το ύδωρ, προσεπάθουν να αφυπνίσωσι τα υπό τας ρωγμάς των μαρμάρων και τα σκότη του θόλου εφησυχάζοντα ιχθύδια. Τα οποία τότε το ένα κατόπιν του άλλου, ελαφρώς τινάσσοντα ταις ουρίτσαις των, ήρχιζον τους περί τον λουτήρα κύκλους των, μαύρα - μαύρα ως τηγανισμένα από το ένα μέρος.

Κι' εγώ τα έβλεπα σιωπηλός, καθήμενος επί του μαρμαρίνου της λεκάνης χείλους, μέσα εις την ευωδίαν του καιομένου θυμιαμάτος και την υπόγειον υγράν δρόσον...».

Σε τούτη την καθαγιασμένη Εκκλησία από το «αείζων θεομητορικόν ύδωρ», την οποία εν έτει 1834 εγκαινίασε ο Κωνσταντινουπόλεως Κωνστάντιος ο Β' (1834-1835) και ανεκαίνισε ο νέος Ηγούμενος του Γένους, Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίος ο Α', εν έτει 1995, προσκαλεί η Μπαλουκλιώτισσα ανεξίθρησκα Χριστιανούς και Μουσουλμάνους. Όταν δε ο προσκυνητής διαβαίνει τα «αφύλακτα περάσματα» προς το καστρομονάστηρό της, σύμφωνα με την ενήδονη και μυσταγωγική γραφή του Πέργης Ευαγγέλου, είναι ώσαν να ασπάζεται τους δύο κόσμους «για την κατάθεση της σάρκας μας στο κράτος της γαλήνης. Για τη μετάθεση του πόνου μας στη σφαίρα της ελπίδας».

Στον πανόλβιο αυτό ναό, το πάνοπτο τούτο αγλαΐσμα, ουδέποτε έλειψε η θεομητορική ζωαρχική χάρη για την οποία ο μυσταγωγικός κάλαμος του Πέργης Ευαγγέλου γράφει: «Η χάρη είναι ένα θείο θησαύρισμα. Και μένει στον αιώνα. Και ενυπάρχει και μέσα στην εγκατάλειψη, αν τη ζεσταίνει η πνοή του Θεού. Κι ακούς να έρχεται από τα έγκατα ψίθυρος. Ενέργεια ζωής, που δεν εξανεμίζεται. Ούτε από το χρόνο, ούτε από τους ανθρώπους. Κι όταν έρθει η στιγμή, γίνεται πνοή βιαία. Δημιουργική. Και προσθέτει καινούργιους στίχους στο Συναξάρι της ιστορίας. Καινούριους ολύνθους στους αγρούς, ζωντανά νερά στις πηγές. Και φρέσκα μύρα, ζέχωρα απ' όσα καθημερινά.

«Χριστώ φέρουσιν και Μαθήτριαι μύρα». Και καλεί τη Ρωμηοσύνη ν' ακολουθήσει τα χρώματα της άνοιξης. Και σε μιá Κυριακή της, την Κυριακή των Μυροφόρων, κι όποτε άλλοτε αισθανθεί, να βγει από τα τείχη της. Νάρθει στην εξωκαστρινή της. Να προσθέσει λάδι και άκαυστες θρυαλλίδες στην καντήλα της. Να πάρει φρέσκο αγίασμα. Να γνωρίσει καινούριες Αδελφές. Συντρόφισσες της μάνας Σιγής και της ασώματης Ελπίδας, που λάμπει στον αέρα της».